

Van egy apró problémánk

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXIII. évfolyam, 51-52. szám, 2019. december 19.

1975. január tizenhatodikán délelőtt tíz körül beléptem akkori munkahelyem, a *Légiközlekedés* című üzemi lap szerkesztőségének aajtáján. A szemben lévő ablakon át a futópályára lehetett látni, mellette pedig egy repülőgép roncsaira. Pontosabban a függőleges vezérsíkra, ennyi volt az, ami a Malév előző este szerencsétlenül járt HA-MOH lajstromjelű Il-18-as repülőgépéből megmaradt.

Ezt követően vagy tíz évig légi katasztrófákkal álmodtam. Nem túl gyakran, évente talán négyszer vagy ötször, és nem érintettje voltam a baleseteknek, hanem külső szemlélője, de az se volt egy rózsalugas.

A tragédia oka mindmáig tisztázatlan. Persze a gép és az irányítás közötti kommunikáció tartalma ismert, a repülőgép térbeli mozgása, a fékszárnyak és a futóművek helyzete, a kormánykitérések és még sok más egyéb dokumentálva van. Csak azt nem lehet tudni, hogy a hajózószemélyzet miért csinálta azt, amit csinált. Feltételezések persze vannak, de hát feltételezések mindenre vannak. A közforgalmi repülés egyebek közt abban különbözik az élet más területeitől, például a politikától, hogy a repülésben minden a lehető legpontosabban szabályozott, transzparens, visszakereshető és racionális, már amennyire az, amire egy emberi lénynek ráhatása van, racionális lehet.